

Sygn. akt I CO 23/05

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Tadeusz Żyźnowski

w sprawie z powództwa Funduszu „G.”

przeciwko M.C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2006 r.,

na skutek skargi pozwanego o wznowienie postępowania

zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 24 października 2001 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 października 2001 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania kasacji pozwanego M.C. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 kwietnia 1999 r. Podstawę tego orzeczenia stanowił art. 393 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554), który stosownie do mającej moc zasady prawnej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, (OSNC 2001, nr 4, poz. 53), ma na podstawie art. 5 ust. 2 powołanej ustawy zastosowanie także do kasacji od orzeczeń wydanych przed dniem 1 lipca 2000 r.

Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 czerwca 2003 r., SK 12/03 (Dz. U. Nr 109, poz. 1036) stwierdzający, że art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. w związku z art. 393 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2000 r. w zakresie, w jakim nie przewiduje regulacji przejściowej dotyczącej przyjęcia do rozpoznania kasacji, złożonych przed dniem 1 lipca 2000 r. – jest niezgodny z art. 2 i nie jest niezgodny z art. 176 Konstytucji, pozwany, w dniu 24 lipca 2003 r., na podstawie art. 401¹ k.p.c. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego wymienionym na wstępie. Postanowieniem z dnia 24 lipca 2003 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną. Uznał mianowicie, że stosownie do art. 399 i 401¹ k.p.c. można jedynie żądać wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem.

W dniu 9 grudnia 2005 r. pozwany, przytaczając powyższe okoliczności, wniósł kolejną skargę o wznowienie postępowania. Powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 października 2004 r., SK 1/04 (Dz. U. Nr 237, poz. 2384), stwierdzający że art. 401¹ k.p.c., w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów

powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), jest niezgodny z art. 190 ust. 4 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu skargi pozwany wskazał, że „otworzyła się zatem droga do wzruszenia postanowienia SN z 24. X. 2001 r., co niniejsza skarga ma na celu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wynika ze skargi, pozwany wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2001 r., odmawiającym przyjęcia do rozpoznania kasacji od wyroku sądu drugiej instancji. Jako podstawę wznowienia wskazał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 października 2004 r., stwierdzający niezgodność art. 401¹ k.p.c. z Konstytucją, tj. podstawę przewidzianą w obecnie obowiązującym art. 401¹ k.p.c.

Stosownie do art. 407 § 2 k.p.c., w sytuacji określonej w art. 401¹ k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 października 2004 r. został ogłoszony w „Dzienniku Ustaw” w dniu 3 listopada 2004 r., wszakże nie wszedł on w życie z tym dniem, gdyż Trybunał określił termin utraty mocy obowiązującej art. 401¹ k.p.c. z upływem dwunastu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku (tj. z dniem 3 listopada 2005 r.), co oznacza, że z tą chwilą wymieniony przepis, jako niezgodny z Konstytucją, miał być usunięty z porządku prawnego. Jednakże nie można przyjąć, że wyrok Trybunału wszedł w życie z dniem 3 listopada 2005 r. Cel zamierzony przez ten wyrok, a mianowicie usunięcie z porządku prawnego art. 401¹ k.p.c., został bowiem osiągnięty wcześniej, mianowicie z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, m.in. zmieniającej art. 401¹ i inne przepisy kodeksu postępowania cywilnego z nim związane przez nadanie im treści zgodnej z Konstytucją. Nastąpiło to z dniem 6 lutego 2005 r. Jest to w zaistniałych okolicznościach „dzień wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego”, od którego należy liczyć trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (art. 407 § 2 k.p.c.). Wobec tego,

że pozwany wniósł skargę w dniu 9 grudnia 2005 r., skarga wniesiona została po upływie przepisane terminu. Stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. podlega więc odrzuceniu.